

[Oluf Pedersen.]

bagved? Er den tale, som venstre og konservative nu fører, udtryk for, at man må komme landbruget til hjælp, at det ærede medlem hr. Hans Pinstrup har ret i, at landbruget i dag er så tungt belastet, at det ikke selv kan klare finansieringen af mejerier og slagterier? Eller er det for at holde det pinstrupske oprør nede, at man nu finder på at uddele det, som det daværende ærede medlem hr. Peder Christensen kaldte for slikkepinde. Jeg kan ikke sige andet, end at det forekommer mig, at der ligesom er noget i gære. Det er næppe uden grund, at det ærede medlem hr. Hans Pinstrup har rejst sig imod tolden, og vi har jo set, at hele Landbrugsrådet står bagved. Jeg ved ikke, hvad regeringen pønser på, men visse udtalelser, bl. a. af den højtærede industriminister, der har afløst den tidligere handelsminister, tyder på, at man overvejer told. Nu bliver så spørgsmålet, om det, efter at man har uddelt disse slikkepinde, skal gå lige så let for Erik Eriksen at få bønderne med til det, som det gik for Stauning med at få arbejderne til at gå i toldkassen og fordyre livet for sig selv. Nu er der noget, der tyder på, at Landbrugsrådets udtalelse kan slå spillet over ende, og det vil jeg håbe.

Af de udtalelser, jeg her har fremsat, fremgår det klart, at vi går imod forslaget. Jeg vil meget indstændigt fraråde det, men jeg vil ikke nøjes med at fraråde det; jeg vil anvise en anden og bedre vej, der vil vække glæde i hundredtusinder af danske hjem: stands den bundne opsparing, hør op med denne meningsløse restriktion og lad pengene blive i banker og sparekasser; så vil der være midler til al den finansiering, der er brug for. Derfor siger jeg: giv de bundne beløb fri og følg så det daværende ærede medlem hr. Aksel Møller og det ærede medlem hr. Himmelstrup i, at hele Marshallgaven forbliver bundet til afskrivning på reguleringskontoen. Det vil pengemæssigt være bedre, det vil ikke mindske finansieringsmulighederne, og man vil undgå den farlige statsfinansiering.

Det står for mig, som om der er noget helt kommunistisk i at lade regeringen og dens embedsmænd bestemme over erhvervs-livet. Jeg synes, det er en forfærdelig tanke. Lad mig nævne et eksempel. En mand vil låne 1/2 mill. kr. til en virksomhed. Han ansøger i september 1950, får svar efter mere end et års forløb, får bevilget 1/4 mill. kr., altså kun til en halv fabrik, og så faldt det projekt. Eller en mand, der ville fabrikere en særlig maling til eksport.

Spørgsmålet forelægges branchen. Han får det svar: der er fabrikker nok. Med den begrundelse fik han nej, trods det at hans maling var efterspurgt, og ingen anden var i stand til at præstere det fabrikat. Det var den rene misundelse, der var tale om. Nu hører jeg nok, at den højtærede finansminister talte om, at der var kontrol, at der var et folketingsudvalg. Jeg vil dog sige, at dette udvalg er ikke meget bevendt; det har ingenting at skulle have sagt, det kan ikke kontrolere. Det er helt ligetil, idet det er på grundlag af ministerens og embedsmændenes indstilling, alle afgørelser træffes i samråd med branchens folk, og det vil igen sige, at det bliver konkurrenterne, der kommer til at bestemme. Det vil sige, resultatet af det, man her er inde på, bliver ganske det samme som ved importreguleringen: at man holder ungdommen ude. Jeg vil oven i købet sige det så stærkt, at det er meningen med forslaget. Det er et stykke planøkonomi.

Hvis man vil spørge mig: ja, men er der da slet ikke noget godt ved lovforslaget, som det foreligger? må jeg desværre sige nej. Det er slet og ret en videreførelse af det dårlige forlig, der blev indgået mellem de fire regeringspartier sidste efterår og videreført i foråret, og som blev fastholdt nu i efteråret, da vi foreslog ophævelse af den bundne opsparing, idet der da ikke var overflod af kredit. Forslaget er et led i den politik, som bygger på den bundne opsparing. Vi fik i efteråret afskaffet rejse-skatten. Vi troede også, at det var muligt at få ophævet den bundne opsparing, da man var klar over fra alle sider, at den var overflødig. Men nu kan jeg godt forstå, hvorfor den ikke kom væk, for partiet venstre havde på det tidspunkt vedtaget, at det ville gå ind for de 300 mill. kr. Marshalllån. Derfor turde finansministeren ikke opgive den bundne opsparing. Bunden opsparing og udlån af Marshallgaver er to sider af samme sag. Det er for at skaffe midler til udlån til kostalde, mejerier, slagterier, telefon og militær, at der nu eventuelt skal pantes i folks ejendele, for at der kan komme midler ind gennem den bundne opsparing. Man venter ganske åbenbart, at når man har givet disse gaver ud som lån til mejerier og slagterier, skal danske bønder fremover føle sig lige så afhængige af staten, som det store flertal af arbejderne hidtil har følt sig som følge af den hjælp, de har fået, men som de selv har betalt hver øre af og mere til.

Det foreliggende lovforslag er forsåvidt et led i det monstrum af et program, som